

Derimod afviger Forslaget iøvrigt i betydelig Grad fra Lovens Regler om Fastsettelsen af den Erstatning, der bliver at yde ved Ekspropriationen, ligesom Forslaget indeholder særlige Regler for Erstatningsudmaalingen i Tilfælde af Ikkefornylse (§ 42, 2 b.). Forslaget gaar ud paa at indskrænke Erstatningssummen til, hvad Adkomsthaveren med Rimelighed kan vente. Man maa nemlig for det første gøre sig klart, at der ved den heromhandlede Ekspropriation ikke er Tale om Formuerettigheder, der grundlovs-mæssigt kun kan kræves afstaaede mod »fuldstændig Erstatning«. En Næringsret er ikke en Formueret; den kan indskrænkes og ophæves uden noget juridisk Krav paa Erstatning til den, der begrænses i eller berøves sin Næring. Kravet er kun et Billighedskrav men et Krav, som Lovgivningsmagten uden Tvivl vil og ogsaa til en vis Grad formentlig bør anerkende.

Hvad Erstatning i Anledning af Ikkefornylse angaar, er der end ikke Tale om et Billighedskrav, kun om en ren praktisk Foranstaltning, idet den, der ansøger om og modtager en kortvarig Bevilling, naar andet ikke udtrykkelig er fastsat, maa vide, at enhver Ret for ham bortfalder, naar Bevillingsperioden er udløbet, og at han da er ligestillet med enhver, der søger om ny Bevilling. Det beror derfor udelukkende som anført paa praktiske Overvejelser, hvorvidt og i hvilken Udstrækning Lovgivningsmagten vil yde Erstatning for Ikkefornylse, og Forslaget har i saa Henseende forsøgt at give visse begrænsende Regler, idet man mener, at den, der gaar Glip af Adkomstfornylsen, vel bør have sine Udgifter erstattede og sit Arbejde og Risikoen betalt, men ikke have det vederlagt, som han ved at fortsætte Forretningen med fornyet Adkomst fremtidig kunde have tjent.

Og hvad angaar Ekspropriationserstatningen, har man særlig betonet, at der ved Udmaalingen ikke maa tages Hensyn til den Monopolgevinst, som er skabt for den paa-gældende ved Stats- og kommunale Indskrænkninger i Konkurrenternes Tal, medens der paa den anden Side bør tages Hensyn til, om der efter Ekspropriationen dog bliver en Næringsvirksomhed tilbage af Værdi, f. Eks. en Beværterret uden stærke Drikke eller en Købmandshandel uden Salg af stærke Drikke.

Paa ét Punkt har man navnlig ikke kunnet samstemme med den nuværende Lov, nemlig forsaavidt Loven i visse Tilfælde hjemler Grundejerens Erstatning, naar hans Lejer mister sin Næringsadkomst. Denne Adkomst er rent personlig, knyttet til Adkomsthaverens Person; den falder bort, naar Adkomsthaveren dør eller forbyrder den, uden at nogen har tænkt paa, at Udlejerens af de paagældende Lokaler herfor skulde have Erstatning. Heller ikke mod Fraflytning af Adkomsthaveren er Udlejerens sikret, da der eksisterer fuld Flyttefrihed; og det ses overhovedet ikke, at det heromhandlede Uheld for Grundejerens — at han ingen Adkomsthaver kan forskaffe sig til en vis Næring — adskiller sig fra saa mange andre indenfor Grundejerens Risikofære liggende Uheld, hvorved hans Indtægt forbigaaende eller for længere Tid formindskes paa Grund af en eller anden offentlig Foranstaltning — en Jærnbanestations Flytning, en Sporvejs Om-lægning, en Nedlægning af et Postkontor eller Apotek o. s. v. — Det ses ikke rettere, end at Lovgivningen ved Bestemmelsen om Grundejerens Erstatningsret i det herom-handlede Forhold har brudt med det System, som indtil Beværterlovens Ikrafttræden i Modsætning til mange andre Steder har været gældende her i Landet, nemlig at Næringsrettighederne er rent personlige; og denne Ændring i Systemet har den principielle Betænkelighed, at den bidrager til — i Strid med en voksende offentlig Mening — at gøre Alkoholforretningerne permanente, vedvarende endog ud over den enkelte Persons Livstid, knyttet, som de bliver, til Ejendommens Eksistens.

Med disse Bemærkninger er der ikke tænkt paa de saakaldte »reelle Krobevil-linger«, hvis Forhold ikke her skal tages op til Undersøgelse.

Til ovenstaaende Motiver ønsker de nedennævnte Mindretal knyttet følgende Be-mærkninger:

Af et Mindretal (Abrahamsen, Godskesen og W. Johansen) til § 3:

Mindretallet kan ikke erkende, at 2¼ Procent Alkohol er det rette Skel mellem, hvad der betegnes som stærke Drikke, og hvad der ikke skal karakteriseres saaledes. Man mener, at Skellet ikke bør sættes lavere end 3½ Procent.